

Zápas o duši 03

Květen - Červen 89

Hovory s nadějí

Stokrát se v knize knih k člověku
vracíš,
od slova k Slovu v naději kráčíš
a zpíváš:

V tebe svou nadějí skládám,
v tobě se budoucí přítomným stane,
v tobě mám naději života,
v tobě se uzdraví víra a zmizí
slepota,

v tobě je složena naděje živá, v
tobě má naděje žije a zpívá.

Naděje Božího lidu, naděje jistá,
nevidíš špínu v ulicích města,
zbořené domy, zející rány,
zákoutí bídna, kramářů krámy,
nad námi nový čas v naději plane,
město naděje svrchované,
perlami zdobené brány,
nikdy nebudou uzavírány.

Vítězný čas zahubí smrt i bídu v
nás,

sneseš i rány a Jeho bídu,
naděje Božího lidu jista svým
vítězstvím!

*Výňatek z básně Hovory s Nadějí
- SR-Čs*

Knoflíková válka

P.C. Personal Computer, nebo-li Pí Sí se stal v Americe kuchyňským pojmem před několika lety. V zaměstnání, ve společnosti, ve školách, doma i mezi mládeží propuklo nadšení, osobní počítač. Americké děti propadly počítačům již na obecné škole. Zpočátku trávily většinu odpolední poškole, na ze špatné chování, ale aby se mohly vydovářet u počítače, který se zmenšil do velikosti televizní obrazovky a klávesnice psacího stroje. Děti i mládež propadli elektronickým hram a jejich koordinace a ovládání kno-

flíků klávesnice dosáhla virtuozních kvalit. Elektronické hry v nich probudily nadšení a přirozený zájem.

Invaze počítačů způsobila generační bariéru mezi mladou a starší generací. Mentální blok rozdělil svět na ty, kteří výpočetní techniku ovládají a ty, kteří o ní nechtějí ani slyšet. Co se událo za posledních dvacet let vývoje malých, nesmírně výkonných počítačů je neuvěřitelné.

Abych nebyla úplně analfabet, zapsala jsem se na universitu a vzala si kurz, který měl být úvodem do výpočetní techniky. Během semestru jsem si na počítač, klávesnici ba ani knoflík nesáhla. Jak by si mohl někdo myslet, že za jeden semestr pronikne do tajů veliké techniky? Po prvním testu jsem byla zdrcená natolik, že jsem o další semestry sebevzdělání neměla zájem. Pan profesor nám ukázal, že jsme všichni troubové a že musíme brát výpočetní techniku vážně. O to víc jsme šprtali, spíš ze strachu než z nadšení a konečný zápočet potvrdil, že máme potenciál, ale většina z nás nepokračovala v dalších objevech.

Teoretické termíny odešly v zapomnění a na první opravdovou klávesnici počítače jsem si sáhla teprve při kolejní návštěvě mladšího syna. Dnešní vysokoškolák se bez osobního počítače neobejde. Jednak se nenaučil za 12 let školní docházky čitelně psát, ale i hláskování dělá anglicky hovořícím lidem celoživotní potíže. To všechno je maličkost pro osobní počítač a i student se slovní zásobou námořníka, produkuje velice úpravné a slušné školní reporty.

Do nedávna nám dobře sloužil elektrický psací stroj. Stríhala jsem odstavce, lepila stránky, ale naše "samonakladatelské" potřeby rostly a byli jsme donuceni přivítat zázrak techniky i do naší domácnosti. Co ale s češtinou? Většina západních světových jazyků je zahrnuta v počítačové normě, ale chudinka čeština je bolehlav. Pro obyčejné privátní potřeby to není velký problém, ale vlepit jí do profesionálních nakladatelských programů je tvrdý oříšek.

Pár nadšenců záplatuje všechny díry, které Husovy háčky, čárky a kroužkovaná "ů" způsobují. Ale to je jenom začátek knoflíkové války. Plný potenciál je stále zahalen tajemnou rouškou, schovaný ve stovkách stránek návodů, spoutaný knoflíky a povely: shift - control - alt - scroll - lock - pause - break - macro - insert - delete - nahoru - dolů - vlevo - vpravo a escape.

Každé přídavné zařízení, které obohatí možnosti počítače jen člopkou připomene osobní omezenost. Čím dokonalejší vynález, tím hloupeji si člověk připadá než se naučí používat alespoň zlomek nových možností. Například optická "myš". Ti, co jí ovládají, jsou nadšením bez sebe a pro mě je to "blecha", která si po obrazovce skáče jak chce a vždy opačně než jí vedu. Blecha bliká a kursor, to je druhé světýlko na obrazovce kde právě jsem, nevidím.

Ještě že mám muže, který ví jak vše pracuje. Bez něj bych mohla ovládat akorát vypínač. Stovky stránek různých instrukcí, kabely, přepínače, vypínače jsou pro nedočkávkou osobu nestravitelné. Samotné bedynce, která si neúčastněně bliká v barvách je úplně fuk, že jsem zašmodrchaná a moje zoufalá snaha je marná. Hotová provokace a tak se mi někdy v puse sbíhají sliny, jak bych si přála na ní plivnout a vzápětí se mám za co stydět. Jenom chladná logika a knoflíková válka s ní pohne. Počítač je ještě nemilosrdnější než zrcadlo. Vyžaduje

naprostou přesnost myšlení, jinak nereaguje, natož aby si něco domyslel. Chybami se člověk učí a v podvědomí mi straší: nezapomeň uložit text do paměti! Ztratit několika hodinové dílo následkem výpadku indonéžského proudu je k pláči. Náš elektrický zdroj je skutečně střídavý. Proud je jednou nahore, jednou dole a občas prostě není.

Knoflíková válka je školou trpělivosti a "radosti" přibývá. Najednou je člověk až nebezpečně produktivní. Nemůže se nabažit co všechno zvládne a paměť roste. Hotová pohroma uhodí v okamžiku, kdy člověk začne zapomínat co všechno vytvořil a kam to zašantročil. Nukleární výbuch nastane při převodu z jednoho systému do druhého. To všechno ta naše zatrolená čeština.

Je známo, že počítače v domácnosti nabouraly manželskou pohodu, způsobily rodinné rozvraty i rozvody. Člověk, který je nakažen bacilem počítače zapomíná jíst, spát, mluvit a sedí se zrakem vytržštěným do obrazovky, prsty pokroucené klávesnicovým "revmatismem" a stává se z něj lidská troska otročící knoflíkům. Brzy začne mít silné vlastnické pudy a každý člen rodiny chce mít svůj vlastní počítač, aby mu nikdo jiný netvořil nový zmatek. Na bývalé "cvoky", kteří propadli šílenství výpočetní techniky již dřív, se dívá jako na spojence a blízké přátele. Společný zájem boří zdi bývalého nepochopení. Meditující člověk, Homo Noeticus vystřídal Homo Sapiens, ale tento pojem ještě nezdomácněl a na scéně je nový člověk, Homo Pí Si.

Propast mezi jednotlivci se prohlubuje. Prohlubuje se i propast mezi národy, politickými a státními formami. Svět se dělí na knoflíkové a neknoflíkové. Průmyslová revoluce víceméně skončila. Naše chudinka čeština, vyloučená ze světových počítačových norem se krčí v koutku a čeká až jí naši "samonakladatelé" umně slepí, zazáplatují a uvedou do světa těch, kteří zatím unikli kno-

flikové válce. Dříve bývalo zbrani pero, dnes je to informační technika, počítač. Jen ten, kdo propadl svodím výpočetní techniky má tušení co se skrývá v jedné bedničce, za jednou obrazovkou. Za knoflíky klávesnice dříme Knoflíková válka.

- kas -

Kam kráčíš člověče?

3. Pokračování:

Zamyslí-li se nad osudem člověka, nad jeho katastrofální materialistickou filosofií, přijde mi na mysl člověk nejbližší. Žena, děti, rodiče, sourozenci, strýcové, tety, bratřenci, sestřenice. Potom přijde rodina širší, přátelé, kamarádi, spolupracovníci, ostatní národy i náručky, mezi kterými se pohybuje.

Před lety jsem objevil, že moji skuteční příbuzní jsou jenom ti, kteří znají Ježíše Krista a s těmi budu na věky, bez ohledu zda-li s nimi sdílím nebo nesdílím krev a jazyk.

Když se s někým seznámím, vždy mi přijde na mysl otázka: Je spasen? Zná Ježíše? Bude se mnou na věky, kde si vše dopovíme? Vždyť zde, na tomto světě na sebe moc času nemáme a vzájemně se posloucháme a oba to víme, jen na půl ucha. Ježíšovi v zástupu někdo řekl:

◆ *Hle, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí s tebou mluvit. On však odpověděl tomu, kdo mu to řekl: "Kdo je má matka, a kdo jsou moji bratři?" Ukázal na své učedníky a řekl: "Hle, moje matka a moji bratři. Neboť kdo činí vůli mého Otce v nebesích je můj bratr, má sestra i matka." (Mt 12:47-50)*

A je tomu tak. V tomto verši Ježíš ztotožnil svoji pokrevní matku s každým z nás, kdo jsme v Ježíši, kdo činíme Otcovu vůli, poněvadž ON je ten, kdo z nás má tu největší radost. A tak vím, že mám duchovní rodinu i u hotentotů a cizáky u pokrevní i národní rodiny.

Proto k vám promlouvám tímto jazykem, abychom se vymanili jednotlivě a tím i národně z hmotariny, která zahrnala naše národy do beznaděje pivních pultů. Smysl života najdeme pouze ve zdroji života! Ve hmotě smysl nenalezneme. Hmota je bezduchá, i když nedělitelná součást celého stvoření. Smysl života musíme hledat v celistvosti stvoření, nikdy ne v částečnosti hmoty.

Řekli jsme si, že osobnost, duše, nemůže být odvozena z hmoty. Řekli jsme si, že se osobnost na hmotě veze podobně jako "jezdec na koni." Nejzákladnější podstata tělesného života není hmota sama o sobě, nýbrž funkční uspořádání hmoty, které bylo pasivní hmotě vnuceno, aby byla schopna skrze tělesné uspořádání propojit osobnost, duši, směrem dolů s hmotným světem. S funkčním uspořádáním hmoty se setkáváme na každém kroku když pátráme po původu, smyslu, účelu a osudu, ať primitivního nářadí nebo složitějšího lidského těla.

Samotný atom je dokonalé uspořádání hmoty. Bez atomárního uspořádání by hmota nemohla vytvářet uspořádané molekuly sloučenin. Bez molekul by bylo nemožné uspořádání buňky. Bez buněk je nemyslitelné uspořádání tělesných orgánů. Bez orgánů je nemyslitelné uspořádání těla a bez těla je nemyslitelný tělesný život, propojení těla nahoru s duší.

Hmota není rozkouskována na mrňavé tvrdé pecky. Na hmotu snad můžeme pohlízet, abychom se přiblížili pravdě, jako na vlnění v jistých oběžných pláštích prostoru a času. Hmota a energie jsou formy uspořádání a jako takové jsou nezničitelné. Hmota může být proměněna na energii v souladu s pojmy relativity, ale v žádném případě nemůžeme podstatu hmoty zničit, nebo proměnit v nic. Hmotu můžeme proměnit, ale uspořádané vlnění, což je podstata hmoty, to co dělá hmotu hmotou zničit nemůžeme.

Nyní přicházíme ke klíčovému sporu, který se dotýká původu, účelu a smyslu života. Jestliže je tělesný život ve své podstatě spojení duše s vnuceným uspořádáním hmoty, ne hmota samotná, proč by měl život představovat jedinou vyjimku? Proč by měl být život zničitelný, když o stupínek níže existuje nezničitelná hmota. Proč by měl život představovat jedinou vyjimku ze všech přírodních pravidel? Proč by měl být jenom život zničitelný, když všechno ve hmotné přírodě je nezničitelné a přechodné? Celá příroda stojí na proměnách. Proč by život neměl spadat pod stejné nebo podobné zákony?

Jestliže může být hmota proměněna na energii, proč by nemohlo být proměněno uspořádání, které známe pod pojmem život, v jinou formu "energetického" uspořádání, v jinou formu života? Proč by uspořádání hmoty, které představuje jen část života, totiž hmotnou oporu života, nemohlo být promítnuto z nehmotné, duchovní roviny na hmotnou rovinu? Důsledky tohoto způsobu uvažování jsou dalekosáhlé.

Jestliže materialisté namítnou, že neexistují žádné odpozorované, laboratorně prokazané důkazy o promítnutí nehmotného uspořádání do hmotné roviny, nic tím nedokázali. Nemít o něčem důkaz vůbec nedokazuje, že to "něco" neexistuje. Jestliže základní uspořádání hmoty a energie nemůže být zničeno, ani stvořeno, proč bychom měli předpokládat, že vyšší stupeň uspořádanosti, který i materialisté nazývají životem, je zničitelný? Nebylo by daleko rozumnější předpokládat, že život je proměnitelný a nezničitelný?

Už jsme se zmínili, že část života, totiž uspořádání, které je hmotě vnuceno, může být vnuceno pouze z mimohmotných zdrojů, poněvadž nemáme žádné jiné, rozumnější a smysl dávající vysvětlení vzniku života. Jestliže je toto pravda a logickým uvažováním věříme že ano, kam se potom poděje

nehmotná podstata života až ji smrt odloučí od hmoty? Kam se poděje dragoun, kterému zabili koně?

Předpokládejme tedy, že se po smrti nehmotná, ale podstatná složka života, osobnost, navrátí ke svému mimohmotnému původci, aby se podrobila jeho autoritě. A jestli je tohle pravda, není to jen jinak řečeno, že život po smrti existuje v nehmotné formě?

Jestliže nahradíme slovíčko nehmotný nebo mimohmotný slovíčkem "duchovní", potom říkáme, že se život po smrti svleče, promění na nahou duši, neoblečenou v tělesný šat, ale duši oblečenou v duchovní šat, propojenou duchovně se svým zdrojem, Stvořitelem. Nyní snadno pochopíme, že nahá duše, po smrti zbavená tělesného šatu, může být svým duchovním původcem oblečena do nového těla.

Vědecký žargon by řekl, že ústup nehmotné složky života ke svému mimohmotnému zdroji by mohl být zvrácen tím, že tento mimohmotný zdroj by znovu vnutil hmotě nové uspořádání. Nemluvíme o ničem jiném, než o vzkříšení, nebo-li z mrtvých vstání, aniž bychom použili biblický nebo náboženský jazyk. Starobylé knihy a bible neustále zdůrazňují a už po tisíciletí, že se život po smrti podrobuje proměně, že se život obnaží do mimohmotné podstaty.

Co jiného je potom nahá duše, jestliže to není vnucené uspořádání nehmotné podstaty? Vždyť i hmota je "vlnění" vnucené prázdnu! Jaké vědecké nebo filozofické námitky můžeme postavit proti "z mrtvých vstání", jestliže setrváme na výhradně vědecké, nebo folosofické půdě?

Víme, že uspořádání molekul v genech a chromosomech se podrobuje termodynamickým zákonům a proto se toto uspořádání dříve nebo později rozemlní v rozkladu. Entropie, chaos a nepořádek tím vzroste. Jestliže však bylo zapotřebí při zrodu života vnější inteligence s

tvořivými postupy aby se molekuly uspořádaly do vysoce nepravděpodobného seskupení a jestliže máme prostředky jak vědecky definovat tuto vnější inteligenci, která se spojila s hmotou aby zapříčinila uspořádání života, kdo se potom odváží tvrdit, že tato neměřitelná a mimohmotné podstatná inteligence, jež je zásadní pro zrod života, je rovněž zničena v okamžiku zničení tělesné složky života? Můžeme snad fyzicky definovat lásku? Hněv? Můžeme fyzicky rozdit smysl pro humor? Můžeme prostřílet dymol pohodu? Rozseká snad šavle, nebo zastřelí snad puška vědomí nebo osobní já? Rozsekat a zastřelit můžeme jenom tělo! Facka zabolí hmotnou tvář. Nehmotná urážka zabolí také, ale ne fyzicky. Co je tedy nehmotnou urážkou zbičováno? Je to nehmotná složka života, totiž duše.

Jestliže je tedy hmotná složka života, fyzické tělo, odlita, vytvarována z nějaké nehmotné šablony nebo formy při zrodu života, můžeme tvrdit, když hmotný odlitek zanikne tělesnou smrtí, že se i nehmotná šablona lidské formy vytratí? Na nehmotnou šablonu nebo formu můžeme pohlížet jako na diapozitiv ve fotografii. Z diapozitivu můžeme vyreprodukovat na plátně stejný obraz, kdykoliv propojíme světlo z promítačky s hmotným plátnem. Jestliže je "diapozitiv" každého jedince schraňován v nehmotné podstatě, potom žádné materiální zničení jedince, žádné fyzické zničení fotografie, žádné zničení tělesného obtisku se ani v nejmenším nemůže dotknout nehmotné podstaty jedince. Představme si, že sedíme v kině a na plátně se míhají obrázky, které jsou kopírovány světelnými paprsky z filmu, šablony na hmotné plátno. I kdyby v sále nastala střelba, výbuchy, požáry a jiné pohromy, pak jediné co by zůstalo nedotčené by byly světelné paprsky, které pronikaly neovlivněny celou sálovou vřavou a stále

by neznaveně a tvrdošijně kreslily nové a nové obrazy na jakékoliv zbylé hmotné stínidlo.

Je to logické předpokládat, když naše tělo, náš tělesný obraz, odlitek projde vřavou let, stáří, chorob, nebo autonehody, že tato vřava zničí nehmotné paprsky duchovního diapozitivu? Smrt zřejmě nezmění váhu těla a přesto je očividné víc než cokoliv jiného, že zemřelý jedinec prošel ohromnou změnou. Nehýbe se, nemluví, nesměje se, jeho metabolismus ustal. Je pozoruhodné, že smrt nastává v okamžiku, jako bychom vypli z promítačky proud, jako bychom oddělili promítací paprsky od hmotného plátna. Samozřejmě, lékaři se dohadují o definici smrti, ale pro všechny praktické úvahy, smrt je okamžitá, i když se může umírat léta.

A tak pokud se smrtí zabývají materialističtí vědci, můžeme si být jisti, že ve smrti nenajdou nic nehmotného a smrt bude pro ně vždy jen mechanická záležitost, pouhé zastavení metabolismu. Ani materialisté nezakládají svoji životní existenci na pouhé funkci metabolismu, chemickoelektrických proměn a mechanického hemžení hmoty. Sami tím narušují svoji morální i intelektuální celistvost, protože touží navíc k materiálním požitkům i po vavřínech, touží po moci a uznání, jako ostatně každý z nás. Materialisté chtějí hodnoty, které nemají s hmotou nic společného, uvažují jako "kůň bez jezdce."

Náš osobní, nehmotný diapozitiv, naše duchovní šablona bude použita ještě jednou k znovustvoření, k novému promítnutí našeho vlastního, hmotného těla:

◆ *Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve, potom my žijí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.*

Těmito slovy se vzájemně potěšujte. (1 Te 4:16-18)

- ◆ *Ostatní mrtví, ti co nezemřeli v Kristu však nepovstanou k životu (nebudou znovu vymodelováni ze svého osobního, nehmotného diapozitivu) dokud se těch tisíc let nedovrší. (Zj 20:5)*

A po tisíci letech? Po vzkříšení nespasených?

- ◆ *Kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera. (Zj 20:15)*

Tohle je konečný trest v tělech a v hořícím jezeře. A tam budou, jak bible říká, malí i velcí, nejen králové, císařové, presidenti a funkcionáři, ale i obyčejný lid, protože majetková, mocenská a inteligenční kritéria jsou pro spásu bezvýznamná.

Neberme naši existenci na lehkou váhu. Nejsme jen mechanické hemžení hmoty. Z nezníčitelného duchovního diapozitivu vstaneme všichni z mrtvých, k naší radosti i hrůze. Budme v Kristu! Podívejme se do historie, které národy prosperovaly? Jen ty, jimž vládnul Bůh. I my jsme byli někdo, dokud jsme v ruce třímali bibli.

- ◆ *Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. (Ž 33:12)*

Budme Jeho dědictví. Nepromarněme příležitost naší národní duchovní obrody v Kristu.

- pst -

Indonésie každý den jiná

2. Pokračování: Malý svět

Pořekadlo malého světa nás zastihlo během dovolené hned na druhé zastávce našeho přesunu do Indonésie. Strávili jsme několik krásných dnů na Havaji. Ráno, před odletem z ostrova Kauai, jsme se zastavili u funicí lávové díry v moři. Skončili jsme dřív a chtěli jsme odletět do Honolulu časnějším letadlem. Pavel šel odevzdat auto a já jsem v letištní hale pozorovala malého kloučka v červených trenýrkách, jak

si to štrádoval kolem. Když se zastavil u rodičů, nemohla jsem uvěřit svým očím. Naši staří kamarádi z Denveru! Den před tím se jim zatoulaly kufry a místo toho, aby už leželi na pláži, přijeli znovu na letiště. Potkali nás a i kufry se našly. Neodletěli jsme předčasně a místo toho jsme dohnali povídáním dva roky života.

O pár hodin později v Honolulu na křižovatce nastalo přes červené světlo ohromné mávání a padli nám do náruče naši bývalí sousedé z Kalifornie. A do třetice nečekaných překvapení jsme zaslechli češtinu v podzemí garáže.

V Hong Kongu máme staré čínské kamarády. Napsali nám, že se asi neuvidíme, protože na vánoční svátky jezdí s rodinou na dovolenou. Přesto jsme zavolali a k našemu překvapení byla Tereza v tchýni doma. Babička prožila několik desítek let v Americe s dětmi, které mají americké občanství, ale sama nemůže americké občanství dostat, protože se nenaučila anglicky. Její tajvan-ský pas působí cestovní potíže. Měli jsme prvotřídní průvodkyni i hostitelku a babička byla báječná. Celou dobu štěbetala a vodila si mě jako bych byla její dcera. Restaurace s čínským doprovodem byly nezapomenutelné zážitky. Večer před naším odletem přiletěl Šen s dětmi. Když nás uviděl na letišti, málem přeskočil radostí zábradlí.

V Jakartě, ještě jsme se ani nerozkoukali, a slyšíme: "Maminko, maminko, já mám banány." Bylo z toho krajanské shledání se spoustou společných známých z doby dětských prázdnin, které Pavel trávil u dědy na Moravě v sousední vesnici. Žijí v Holandsku a do Indonésie jezdí služebně několikrát za rok.

V obchodě jsme uslyšeli typickou češtinu: "mají, nemají, kde to mají?" Byly to dvě solidně vypadající dámy z ČS vyslanectví, ale moc řečí s námi nenadělaly. Po dvou větách vzaly roha.

Byli jsme pozvaní na 25. výročí svatby našich nových přátel. Mezi hosty byla krásná paní Židovsko-českého původu. Její rodiče odešli těsně před válkou do Anglie. Řekla nám, že v Jakartě žije několik československých dívek, které se provdaly za indonéské studenty. Hned další den Pavel jednoho z nich objevil u nich v práci. Když se Pavel představil, Indonésan českopohansky vyjekl: "Ježíšmarjá, je todlecko možný?" Možný to bylo a ještě týž večer jsme u nich jedli český chleba, šunku i Plzeňského jsme si cucli, ale čaji s rumem jsme odolali. Tak jsme s krajany porušili naše nealkoholické zásady. Mezi řeči jsme viděli poprve ČS barevnou produkci, posledního Silvestra s Bohdalkou a Dvořákem. Čeká nás zásoba videokazet a máme co dohánět. Dozvěděli jsme se o dalších krajanech a dřív než nás mohl někdo představit, potkali jsme se v obchodě u sýrů. Byli jsme pozvaní na večerní oslavu narozenin a tam jsme potkali další. Je to legrační vidět smíšené indonéské rodiny, jak švitoří česky.

Těšili jsme se, že se náš život v Indonézii zpomalí, ale určitě to nebude zpomalení společenského života. Vždyť je tu úplná krajanská tlačenička. Až je poznáme trochu lépe, pokusím se popsat vliv čecháčství. Zatím se nám zdá, že to není záležitost národní, ale naučená. Na indonézských studentech čecháčství zanechalo trvalé následky v chování i v řeči. Někteří mají ohromné výrazy.

V hotelu nás zastihla mezinárodní leteckoarmádní událost. Při příjezdu delegace byl celý doprovod uniformovaný, samá vysílačka, ale brzy se převlékli do batikových košilí, aby byli méně nápadní. V hotelu je provoz i bez státních a armádních návštěv rušný. Vjezd a výjezd z hotelu byl trochu komplikovaný a náš nový indonéský přítel prohlásil: "máme rojení."

V ulicích se jezdí systémem, kdo má větší kuráž a silnější nebo větší

vozidlo. Silnice, která vypadá stěží na dva proudy dopravy jich nějakým záhadným způsobem pohltil šest. Jezdí se málem i v kanalizaci. Motoroky a motorové trojkolky jezdí, zatačí a kříží cestu bez sebemenšího varování. Indický vynález Bajaj, motorová trojkolka, slouží coby taxi služba a je to dopravní postrach. Bečák je totéž, jen místo motoru má lidský pohon, furtšlap, důmyslně vymyšlený jak nic netušícího člověka zmrzačit. Bečáky vozí neuvěřitelné množství lidí i nákladů. Tuhle jsem viděla na fotce, jak veze devět dětí do školy. Policie občas pořádá bečákové razie, nahází je do moře a rybáři je loví zpět. Bečáci i Bajajové přežívají v úzkých uličkách, kam se neprotlačí auta.

Řidiči všech dopravních prostředků se chovají tak, aby ostatní viděli, že se nedívají. Ten, kdo nevidí, má přednost. Stejně i chodci se nepodívají ani vlevo, ani vpravo a do vozovky vystartují, jako když slepice vyletí z bidýlka. Reflexy mají dobré, řidičskou techniku také, ale určitě nepoužívají rozum. To co se děje na silnicích, je neuvěřitelné.

Zavádět dopravní pravidla a značky je naprosto zbytečné, stejně by je nikdo nerespektoval a vznikly by další komplikace. Řidič potřebuje mít cit a oči jako zloděj, obzvláště v noci, aby předvídal, co udělá ten druhý. V postranních uličkách je provoz ještě pestřejší. V celém městě je jen pár dopravních světel a to jsou místa, kde obvykle celý provoz ztuhne. Tam řídí policejní pištálky. Malé, velké i dvoupatrové autobusy stříhnu bez ohledu každého. Občasné karamboly odnesou životem nejčastěji chodci a motocyklisté. Komu dávat vinu, nevím.

Ve městě jsou místa, kde si člověk připadá úplně venkovsky. Na každé hromadě smetí roste bujná zeleň, ulice se změní ve stezky a končí mezi banány. Banánů tu roste asi dvacet různých druhů a ostatní

ovoce je pro nás opravdu exotické. Objevujeme novotvary i novochutě. Známa specialita se jmenuje durian. Je to velická, neobyčejně tvrdá, "dřevěná", ostrá a ježatá šiška, velikosti malého melounu. Tuhle se v zatáčce rozsypalo auto duriánů a několik lidí bylo vážně zraněno.

Indonézané tuto pochoutku milují, všichni ostatní si o tom povídají, nevěří pověstem, ale neuniknou. Každý musí ochutnant něco co nám výstižně popsal jakartský krajan. Chutná do jako custard (pudink) marinovaný průjmem. Obal, ve kterém je tato pochoutka schovaná, začne po otevření okamžitě smrdět. To, co je uvnitř chutná trochu jako nahnílá cibule s česnekem. Měli jsme exkurzi do tržnice a společně jsme si durian koupili. Každý do toho trochu dloubnul a odvážlivci, kterým to "chutnalo", nosili tuhle hroznou věc v tašce. Před každým obchodem nechali tašku ležet na ulici a smrad v autobuse potvrdil všechny pověsti. Jedním z důvodů, proč jsou duriány tak oblíbené, prý je, že když jich člověk sní víc, obsah začne v žaludku fermentovat a účinek je podobný požití alkoholu. Muslimové alkohol nepijí, takže svědomí má klid.

- kas -

Dopisy - odpověď: Svěcení soboty

Je až neuvěřitelné jak je sedmi denní týden zakořeněn téměř ve všech kulturách. Měsíc a rok mají logické vysvětlení v astronomii, ale sedmidenní týden je pro nevěřícího antropologa záhada. Sedmidenní týden nebyl přijmut západní kulturou s přijetím židovsko-křesťanského náboženství, ale byl tu dávno před Židy i křesťany. Germánské pojmenování dnů je pohanského původu.

Pohané znali sedmidenní týden, aniž by znali biblické písmo. Jak je to možné? Jediné uspokojující vysvětlení najdeme v bibli:

◆ *Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A sedmý den Bůh požehnal a posvětil, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo. (Gen. 2:1-3)*

Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. (Ex. 20:8)

Bůh sám ukázal hned na počátku, že po šestidenní práci následuje sedmý den odpočinku, který neprobloumáme, ale ztrávíme s Bohem. Po šestidenní práci Bůh nařídil "sobotování."

Všimněme si paradoxu, že Muslimové ctí Aláha v den bohyň Lásky v pátek, Židé a Adventisté v sobotu v den Saturna a většina křesťanů v neděli, v den Slunce. A naopak, Rusové mohou mít ateistický mítink v den vzkříšení, tedy ve "Vozkresenie." Tím chci jenom ukázat, že jména jsou bezduché zvuky. Co však Bůh počítá je to, jakou duchovní náplň jim dáme.

Podobně je to i se slovem "sobota", které je odvozeno od hebrejského slovesa "šabat." Sloveso "šabat" nemá vůbec nic společného s posloupností fyzických dnů, ale znamená ustati, přestat, upustiti od něčeho. Sloveso "šabat" se stalo synonymem pro kterýkoli posvátný den, zkrátka svátek.

Bible Kralická říká:

◆ *...a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního (svátečního), a posvětil (oddělil) ho. (Ex. 20:11)*

Nový ekumenický překlad už "sobotního" přeložil bez hebreizmu:

◆ *...a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.*

V Izraeli, s vychladnutím pro-rockého ducha, se šabat, sobota ve

smyslu odpočinku stal samoučelem, nejvyšší náboženskou povinností, jakousi formou sebezapření, jež se prý líbí Bohu. Dokonce i Ježíš se musel proti farizejskému sobotování ohradit.

◆ *A řekl jim: "Sobota je učiněna pro člověka a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou." (Mar 2:27)*

Každý den je učiněn pro člověka, nejen sedmý. Ježíš vůbec nemluvil o posloupnosti sedmého dne v týdnu. Ježíš mluvil o duchovní náplni sedmého dne, v žádném případě o kalendářní legální dohodě.

Židům 4:1-10 popisuje šabat ne jako sedmý den týdne, ale jak je naplněn v Ježíši. Cožpak se může v Ježíšovi vyplňovat název a pořadí nějakého dne? V Ježíši se nemůže naplnit ani pondělí, ani úterý, ani sobota, ani neděle. V Ježíši se může naplnit jenom šabat, t.j. odpočinutí.

◆ *Kdyby byl Jozue již uvedl lid do odpočinutí, nemluvil by Bůh o jiném, pozdějším dnu. Tak má Boží lid PRAVÝ SOBOTNÍ (sváteční svatý) ODPOČINEK teprve před sebou. (Žid.4:8-9)*

Ježíš nemluví o perioditě soboty každých sedm dní. Ježíš mluví o křesťanském šabatu, který má nevýslovně vyšší význam. Dnes šabat připomíná nejen Boží dokončení tvoření v šesti dnech, ale především Kristovo dokončení spásy. Ve třetí Mojžišově knize, 16: 29-32 čteme:

Desátého dne sedmého měsíce se budete pokořovat a nebudete vykonávat žádnou práci... V tento den za vás vykoná smírčí obřady a očistí vás ode všech vašich hříchů. Sobota odpočinutí bude vám. (Kral.) Budete se pokořovat. Smírčí obřady bude vykonávat kněz, který je pomazán a uveden v úřad.

Židovský měsíc měl třicet dní. Třicet není dělitelné beze zbytku sedmi, proto desátý den sedmého měsíce nemohl padnout vždy na sedmý den týdne. Tato sobota nemohla padnout vždy na sobotu. Šabat v tomto

případě nebyl pouze dnem odpočinutí, den nedělání a oslavování Boha, ale dnem ponižování duší, pustu a očišťování.

Kdyby se svěcení šabatu se všemi obřady vztahovalo na svěcení soboty pro všechny věky, museli bychom dnes zachovávat i kněžské řády, oběti a oltáře. Smírčí obřady by nás očistily od hříchu i bez Krista.

Vždyť i sám Kristus toto přikázání "porušil." Kristus v sobotu uzdravil a ne jednou: Marek 3:15, Jan 9:16. Rozezlení farizeové o něm řekli:

◆ *"Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu."*

Bůh by odporoval sám sobě když řekl Mojžišovi:

◆ *"Ten muž musí zemřít. Celá pospolitost jej ukamenuje venku za táborem." (4 Moj. 15:35)*

Ten muž totiž sbíral v sobotu dříví.

"Odpočinutí" ve 4. Mojžišově 25:2,4,6 je v originálním textu šabat, tedy sobota. A ta znamenala celý rok odpočinutí půdy, tedy úhor. Zde sobota neznamená den, ale rok.

Jestliže máme pochybnosti co se smí, co nesmí, který den Boha oslavovat, jak být poslušnější Božího slova, 14. kapitola Římanům odpoví na víc otázek než je křesťanské uctívání soboty nebo neděle.

◆ *Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý nechť má jistotu svého přesvědčení. Kdo zachovává určité dny, zachovává je v Pánu. (Ř 14:56)*

Bible po Letnicích neopakuje 4. přikázání, které bývalo zákonem pro Židy a zvykem mezi prvními křesťany. Je bezpředmětné pátrat zda-li má být šabat slaven v sobotu, v neděli nebo v kterýkoli jiný den. Tato snaha vede k legalismu, i když můžeme být motivováni těmi nejčistšími úmysly. Ježíšovi nikdy nešlo o formu, nýbrž o podstatu.

Ortodoxní Židé dnes uznávají kalendář, který byl přijat ve třetím století. Nemáme žádnou jistotu, že sedmý den v tomto kalendáři synchronizuje s Božím sedmým dnem.

Kalendář před Exodusem leží v úplných pochybách. Dokonce víme, že jeden den trval dva dny: Jos. 10:1214. Už zde by nastal posun. Nemluvě o přestupném roce. Budeme-li trvat na sedmém, sobotním dnu našeho kalendáře jako dni Božího odpočinití, můžeme se utrápit k smrti přesnými výpočty, ale pravdy se stěží dopídíme.

Bůh přikázal v 5. Mojžíšově knize, 4:12-14, abychom dodržovali desatero přikázání. Tak to činí Adventisté i někteří jiní křesťané. Většina křesťanů slaví šabat v neděli, protože první den v týdnu vstal Ježíš z mrtvých. Avšak "pravý první den" je jistě posunut. První den v týdnu světili křesťané a apoštol Pavel daleko dřív než svěcení neděle nařídil Konstantin ve 3. století.

◆ *První den v týdnu jsme se sešli k lámání chleba a Pavel promluvil ke shromáždění. (Sk. 20:7)*

◆ *V první den týdne nechť každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu. (1 K 16:2)*

Většina křesťanů udržuje ne zákonem nařízené nedělní shromáždění dodnes. Starozákonní věřící byli odděleni od pohanů Božím zákonem a dodržováním množství přikázání. Novozákonní věřící stejně jako dnešní věřící jsou odděleni od světa ne příslušností k denominacím nebo tím, že jsou pokřtěni, že přijímají večeři Páně, ale že milují své bližní a nejen ty, kteří milují je. Svět oplácí lásku laskou. Křesťan oplácí láskou i nenávisť. Ten kdo nemá srdce naplněné láskou pro ztracené, pro ostatní bratry a sestry v Kristu, neoslaví Boha ani v sobotu, ani v neděli. Kolik křesťanské energie vyplýváme zbytečnostími. Křesťanství není vnější náboženství, ale vnitřní víra. Jak mohou pomoci neosobní bezduché názvy a pořadí dnů? Ježíš je nad nimi Pánem a my nejsme jejich otroky.

Nakonec jen malou perličku. Datumová čára v Beringově úžině

odděluje malý americký ostrov Diomed od většího ruského Diomeda. Když nedělní nebo sobotní křesťané nebo páteční muslimové slaví Boha nebo Alláhana na obou ostrovech, tak jsou Američané o celý den za Rusy, ačkoliv jsou od sebe vzdáleni jen několik kilometrů. Americkým sobotářům se zdá že Rusové slaví v pátek, a Ruským sobotářům se zdá, že Američané slaví v neděli. Opravdu jde jen o to, čím sobotu, tj. den odpočinití a ne název dne, naplníme.

- pst -

Dopisy - dotazy

V lednu jsem se zúčastnila v našem sboru setkání nazv. "Střední generace." Kazatel měl pěkný výklad na verše z Matouše 5,8 "Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť uzří Boha."

V diskuzi jsem si dovolila říci, že čisté srdce může být pouze působením Božím. Bartr X. se ozval, že je to pravda, ale čisté srdce může mít i člověk, který nevěří v P.J.K., srdce i bez víry v P.K.J. Řekl rozhodně, že ano. Na moji stranu se přidala sestra Z. Ostatní přítomní nás dvě upozornili, že tím odsuzujeme ostatní lidi, pokud věříme, že není jiná možnost mít "čisté srdce." Tak vlastně nedáváme "šanci" lidem, kteří ve svém životě neuvěří v P.J.K. (např. o něm neslyšeli).

Je pravda, že jsme ze svého stanoviska neustoupily, i když jsme byly jen dvě. Na důkaz, že nemáme pravdu, citoval bratr X. z Ř 2,1-16, kde uvádí, že Bůh bude soudit lidi podle jejich skutků. V tu chvíli jsme se sestrou Z. nepochopily o jaké souzení se jedná, ani jsme nepochopily souvislost s veršem z Mt. 5,8, kdo uzří Boha. Stále o tom musím přemýšlet. Tím, že jsem vírou přijala spasení je možné jedině vírou v zastupující obět Ježíše Krista jsem se dostala do situace, že věřím, že lidé, kteří tuto zvěst nepřijmou, nejsou zachráněni pro věčný život. Rozhodně odmítám, že

bych se stavěla na místo Boží a nevěřící lidi tím odsuzovala.

Věřte mi, že mně tato situace dostala "na dno." Věřím, že P.J.K. je základem mé víry, proto mně pomůže i dál. Satan skutečně našel skulinku v mé víře a tak jí plně dokázal využít. Byla jsem před několika dny na tom tak, že bych nebyla schopna zvěstovat evangelium, protože jsem "ztratila jistotu", zda lidem neříkám bludy.

Nepišu tyto věci proto, abych slyšela "ty máš pravdu", ale chci vědět, abych lidem říkala to co mám a ne nějaké výmysly.

Odpověď přístě.

Proč Bůh připouští zlo?

2. Pokr. : Láska a svobodná vůle.

Abychom lépe pochopili zdánlivě nepochopitelné, proč Bůh připustil "rozbombardování" svého milovaného díla, musíme si nejprve ujasnit povahu lásky. Těžko můžeme pochopit Boží lásku, protože Boží vlastnosti jsou neomezené, nekonečně přesahující naše omezené chápání. Proto budeme uvažovat pouze o lásce, které jsme sami schopni.

Pravda, nemůžeme si představit ani uvědomit míru Boží lásky, přesto bible učí, že bychom se o to měli snažit. Abychom lépe pochopili neomezenou Boží lásku, Bůh přirovnává Kristovu lásku k lásce mezi ženichem a nevěstou. Ježíš se přirovnal k ženichovi a své děti, všechny spasené, přirovnal k nevěstě. A tak můžeme myslet lidsky, bez spekulování s absolutnem a nekonečnem.

Jak láska mezi ženichem a nevěstou začíná? Jednoho dne mladý muž pocítí, že je k dívce přitahován. Dívka je jako magnet. Stejně tak každý člověk je pro Boha magnetem. Bůh je námi přitahován, podobně jako žena přitahuje muže. Izajáš napsal:

◆ *A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselít z tebe.*

Mladý muž se obvykle začne dvořit pohledem, hovorem nebo květinami. Zpočátku je vztah jednostranný a trvá-li delší dobu, může být i bolestivý. Zde si uvědomuji, že neodpoví-li člověk na Boží dvoření, Bůh trpí podobně jako muž bez opětované lásky, jenže v nekonečných, námi nepochopitelných rozměrech.

V této fázi spaluje mladého muže jediná otázka. Bude moje náklonnost opětována? Jeho náklonnost musí být opětována, má-li být dosažena spokojenost na obou stranách. Jednoho dne namlouvaná žena zjistí, že se musí rozhodnout, zda-li náklonnost mládenci vrátí nebo ne. Dívka se může poradit s rodiči nebo se zkušenější přítelkyní, avšak musí si být jista, že může mladého muže milovat bez výhrad. Jestli ano, není většího štěstí než vzájemné splynutí dvou srdcí.

První podmínkou zamilování se je, že se mladík začne dvořit. Jestliže použije násilí, namlouvaní se určitě zhroutí. Nedočkavost a netrpělivost může ani dívky nepřináší. Celá podstata lásky spočívá ve vzájemné důvěře, respektu a svobodné vůli obou partnerů lásku opětovat nebo ne. Vzájemný souhlas partnerů je biblický. Ani rodiče nenutili Rebeku do vdavek, ale zeptali se jí: "Půjdeš s tímto mužem?" Odpověděla: "Půjdu."

Při svatebním obřadu musí obě strany osobně odpovědět a potvrdit svoje "ano." Násilí přivodí nenávisť a rozčarování. Druhá Samuelova kniha nás poučí:

◆ *Amnón se tak soužil, že až pro Támaru onemocněl. Byla to panna a Amnónovi připadalo nemožné něco si s ní začít.*

Na radu Jónadaba Amnón lstí Támar znásilnil. Amnón neměl trpělivost a svou lásku vnutil. Výsledek nemohl být jiný než tragický. Jeho nenávisť vůči Támar byla větší než jeho bývalá láska. Nejvíce však trpěla Támar.

Muž si musí uvědomit, že žena je osobnost a bez jejího svolení je

nedotknutelná. Jestliže je láska vnučena silou, promění se v nenávisť. Absolutní požadavek lásky je svobodná vůle. Bible učí, že Bůh je láska, proto když se nám dvoří, když si nás namlouvá, čeká na svobodně opěťovanou lásku jako trpělivý, něžný mladík. Jeho láska, která prostě je, protože on nemůže být jiný, nás však nenutí jej milovat. Kdyby se nás Bůh pokusil znásilnit, jako to udělal Amnón, zničil by veškerou možnost případné lásky mezi sebou a námi. Bůh udělal vše možné, aby nám dokázal svoji opravdovou lásku, dokonce se stal člověkem, Ježíšem, který z lásky, na základě svobodné vůle, podstoupil smrt na kříži, aby nás vysvobodil z viny a hříchu. Jan říká:

◆ *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.* Ale Bůh, Ježíš Kristus, ve svém dvoření lidstvu šel tak daleko, že položil svůj život ne za své přátele, nýbrž za své nepřátele. My všichni, dokud osobně nepoznáme Ježíše Krista, dokud s ním nevejdeme do intimního spojení jsme Božími nepřáteli.

- pst -

Paprsky za ostatným drátem

Večerní šero počíná milosrdně vyplňovat prostor úzké vězeňské cely. Pro dva muže stísněné v tomto miniaturním příbytku znamená každý nadcházející soumrak sladkou úlevu. Další nekonečný den vyšetřovací vazby je připraven uprázdnit místo laskavé noci, mající schopnost hojivě přikrýt rozbolavělou duši. Rozsvěcuje se žárovka u dveří a tím je večer definitivně potvrzen. Polák Andrej se ještě křečovitě drží okenních mříží a naposledy hladí zrakem klikatou silnici vinoucí se v dálce mezi zahradami. Potom si kleká a celou je slyšet tichá modlitba, modlitba Páně. Andrej sám byl Bohem vyslyšen a povzbuzen. Přihodilo se to před několika dny odpoledne, kdy se jako šilený vrhnul

ke mřížím, porážíje vše co mu stálo v cestě. V dálce, na úzké silničce stál vůz a vedle jeho manželka! Desítky minut na sebe vzájemně mávali, Andrej při tom polykal hořké slzy ...

Devatenáctiletý spoluvězeň Tomáš, stojící za Andrejem, s námahou ovládá třesoucí ruce. Pokouší se alespoň v duchu připojit k modlitbě, i když vlastně neví proč. Před očima plynou dávné vzpomínky na dětství a občasné návštěvy kostela, když ho za ruku vedla jeho babička. Ne, nejde to. Oči vlnou. V krku cosi brání polykat. Slova se pletou, ztrácejí souvislost tak, jako jeho život. Myšlenky se toulají zítřkem. "Dnešní noc by neměla skončit", běží mu hlavou. Ráno rozhodne o jeho dalším osudu. Čeká ho eskort a soud. Vyhlídky jsou hrozivé. Je tu čas, kdy tvrdě zaplatí za chvíli, když alkoholem otupělé svědomí svolilo k nepochopitelnému jednání. Na pár prchavých okamžiků dal průchod strašné nenávisti vůči režimu, lhostejným lidem, špatnému zaměstnání a vybil se v nesmyslných, urážlivých provokacích, které jsou v dnešní době neodpuštělné. Ani nevěděl jak, ale bylo mu přičteno i to co neučinil a z pozámek vyšetřovatele se dalo usuzovat, že soud nebude přidělovat měsíce, nýbrž roky.

V bezesné, nekonečné noci se převaluje na lůžku. Mozek si přehrává film vlastního neradostného života. Vidí nejlepší přátele, za které by dýchal. Potom hustě popsané stránky protokolu křičí jedno obvinění za druhým, podepsané jeho kamarády. Proč? Jak dál? Přežiji to, co mne čeká? Bože, jsi-li pomoz mi! Tomáš se marně pokouší přivolat spánek. Nervy jsou příliš napjaté. Mozek neúprosně pracuje dál. Z tvrdého hocha zbylo jen klubko nervů a oči vytřeštěné strachem.

Mřížemi přichází ráno. Dveře se s rachotem otvírají a Tomáš slyší svoje jméno. Svět kolem se točí. "Tak už je to tady", pomyslí si když klopytá ven, doprovázený nevrlym

strážným. Stačil ještě zaslechnout Andrejův hlas: "Tome, drž se!" "Čeho a jak?!", křičí v duchu chlapec. V suterénu na sebe v rychlosti navléká civilní šaty. Mladý strážný přidělený Tomášovi jako doprovod se pravděpodobně velice špatně vyspal. Veškerou Tomášovu činnost provází hlasitými výkřiky, hrozbami a strkáním. Čím rychleji se roztřesené ruce snaží dokončit oblékání, tím je to horší. Tomáš náhle zavravorá, cloumán pod krkem pravici sebevědomého příslušníka. "Tak vy budete schválně provokovat!", slyší ječivý hlas chlapce, který není o mnoho starší než on. Zatmělo se mu před očima. V srdci se mu zvedla nesmírná vlna zoufalství a bezvýchodnosti. Jen o zlomek vteřiny dřív stačil ovládnout sevřené pěsti, které se již zdvihaly k obraně. "Ne, to nesmíš, to by byl pro tebe konec", slyší ve svém nitru varující hlas. Ruce rezignovaně klesly, hned na to kovové cvakla pouta. Spolu s dalšími je dostrkán ke skříňovému automobilu. Poslední výstrahy a varování. Uvnitř vozu jsou lavice. Vzadu v rozích dva uzavřené boxy. Než se stačí Tomáš vzpamatovat, je vsunut do útrobu jedné ocelové krabice. Dveře se zavírají. Všechno je zahaleno do pološera. Jako z velké dálky slyší jak se ostatní rozmisťují na lavicích za asistence křičících strážných. Tomáše přepadá panická hrůza, že se v této miniaturní kobce udusí. Nedostatek místa nedovoluje vstát, ani se otočit na úzkém sedátku, které je jediným luxusním doplňkem nestvůrného zařízení. Ocelová bedna se otřásá, automobil je v pohybu. Vyjíždí na cestu, určující další osudy nedobrovolných pasažérů.

Tomáš je ponechán sám sobě. Masky padá. Opuštěnost, zoufalství, beznaděj a strach z příštích okamžiků vyplouvají na povrch. Ne, už to nejde dále vydržet! V srdci se cosi láme. Skrčené tělo se otřásá vzlykotem. Kovové náramky řezou do opuchlých rukou a tím více

stupňují duševní utrpení. "Jeseš ztracený, odepsaný, vše je marné, nikdo ti nepomůže!", běží chlapci hlavou. "Jsi rozmazlený jedináček, nepřežiješ ani první rok pracovního tábora!", útočí neúprosně hlas z jeho nitru. Tomášovi se zdá, že ho ocelové stěny kabiny v nejbližším momentě rozdrtí.

Najednou se z černé, kašovité mlhy vynořují ruce. Sepjaté ruce. Dále Tomáš vidí obrys klečící postavy. Je to Andrej! Andrejův obličej září nevýslovným štěstím a radostí, jako by se právě posledním zamáváním rozloučil se svojí ženou. Až nyní Tomáš chápe, že to nebyla slepá náhoda, ale Bůh, který ji přivedl na dohled z okna vězeňské cely. Tomáš proplétá prsty spoutaných rukou a ústa začínají šeptat pokornou modlitbu i zoufalou prosbu o pomoc. Už nic nezakrývá a nenalhává. Proč také?

Cesta z krajského města k okresnímu soudu je dlouhá. Tomáš se poddává laskavě uspokojivému hlasu v srdci a dává Bohu nahlédnout do svého nepodařeného života. Ne, už nemá co ztratit! To, co zkazil se již nedá napravit, ale prosí Boha o vysvobození z bezvýchodné situace. Automobil rychle ukrajuje zbývající kilometry a v Tomášově srdci roste doposud nepoznaný pokoj. Zdá se, že i kovová kabina je prosvětlena mírem a radostí. Z jeho duše bylo odstraněno obudné tížící břemeno. Řetěz zla a následků je konečně přetřžen. Tomáš cítí, že mu nejmocnější soudce Země a celého vesmíru právě udělil milost! Rozum nechápe, srdce jásá radostí a překypuje pokojem.

Vůz stojí. Cíl cesty. Události nabírají na dramatickosti. Tomáš zjišťuje, že je od ostatního okolí oddělen neviditelnou clonou, která propouští jen velice málo z rušivého chaosu kolem. Vidí nepřístupné tváře soudních úředníků i grimasy rozpačitého obhájce. Slova šumí soudní síní, ale nemají sílu naleptat blahodárny pokoj v duši. Přichá-

zejí a odcházejí bývalí přátelé, aby do protokolu diktovali kompromitující výpovědi, zakládající se většinou na smyšlených a zmanipulovaných faktech. Pečlivě dbají, aby o Tomáše nezavadili pohledem, klopi zrak k zemi, když kolem něho procházejí. Okny je vidět kousek oblohy. Sluneční paprsky bez vyzvání pronikají do ponuré místnosti. Vytvářejí zlatavý a třpytivý odlesk oteplující studenou atmosféru mrtvých paragrafů. Vzniká dojem, že sluneční záře chce pročistit vzduch nasycený zlobou a záští. Tomáš se usmívá, nedbaje zamyšleného obhájcovy pohledu. Ano, přesně takto Bůh osvětil, vyčistil a oteplil studené srdce v tmavé kabině eskortního vozu. Našel znovu a po dlouhém putování svoji dětskou, důvěřivou víru, kterou před lety trestuhodně odložil jako zbytečnou, zastaralou věc. Nyní je opět obklopen pevnou hradbou Boží lásky a ona ho chrání i podepírá. V této chvíli již ví, že našel přítele a ochránce nejměnnějšího, který ho vyvede ze všech útrap, které mu život předloží.

Po dlouhé poradě je vyneseno rozhodnutí. Tomáš s úžasem poslouchá výměru trestu. Nejsou to tři nebo čtyři roky, jak se obával, nýbrž deset měsíců nepodmíněně, z čehož více než polovinu má za sebou ve vyšetřovací vazbě! Radostí a vzrušením nemůže mluvit, jen v duchu volá a vzdává díky Pánu za zachráněný život, ten současný i věčný.

Cesta zpátky do krajského města ubíhá v nádherné radosti. Nervózního mladého strážce vystřídal bručivý uniformovaný tatík důchodového věku. Urážky a provokace jsou nahrazeny dobráčkou přívětivostí s vyhublým chlapcem. Smutné ranní zážitky jsou přikryty vděčností, radostí i chválou.

Těžké dveře cely se za Tomášem hlučně zavřely. Jaká to proměna! Ráno odtud vyklopýtala lidská troska plná zoufalství, odpoledne se vrátil jiný člověk, narozený do nového života, v Boží lásce a milosti.

Krajinu za mřížemi a ostanatými dráty vyplňuje pozvolna soumrak. Červánky nad obzorem dýchají hřejivým teplem. Tím teplem, které je teď v Tomášově srdci den končí. Pod okénkem, jimž proudí do cely ještě teplý, letní vzduch klečí dva muži, bratři v Pánu Ježíš Kristu.

- MK - ČS -

Jak evangelizoval Ježíš?

3. pokračování - Jednota slova

Nikodém byl překvapen, když Ježíš řekl, že se musí zbavit všeho na čem zakládá svou spásu a být znovuzrozen z vody a Ducha. Ježíš odpověděl:

◆ *Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. (Jan 3:7)*

Nikodém nemohl uvěřit co slyší a zvolal:

◆ *"Jak se to může stát?" Ježíš mu řekl: "Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš?" (Jan 3:9-10)*

To Nikodémovi vyrazilo dech úplně. Dál už neodporoval. Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Jak šokující! Jen si představme, že by tohle dnes řekl nějaký tesař kardinálovi nebo světoznámemu kazateli.

Co však zarazí nejvíce je, že Nikodém měl znát doktrínu spásy. Starý zákon jasně učil způsob spasení. Nový zákon nic na doktríně spásy nezměnil! Lidé byli, jsou a budou spaseni stejným způsobem od Adama až po nový vesmír a Zemi. Písmo je jednotné, spása je stejná v každé době.

Nikodém byl vedle. Spása nikdy nebyla odměnou za lidské snažení. Spása byla vždy, před i po Kristu, dar z milosti pro kající se hříšníky. Spásný dar milosti, Ježíšova smrt na kříži nás zastoupila v potrestání. Kříž byl pro lidi před Kristem budoucností, pro nás je minulostí. Pro všechny má však stejný význam. Ve starozákonné době, před Kristem, spása nebyla mzdou za dodržování zákona, nýbrž dar pro každého, kdo v pokoře a vírou toužil

po vysvobození z osobního otročení hříchu. Spása vždy znamená nový začátek, obnovu, obrodu, znovuzrození, odvrácení se od hříchu a obrácení se k Bohu. Nikodem to musel vědět a přesto nepochopil:

◆ *Omyjte se, očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro a hledejte právo, zakročte proti násilníkovi, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy. Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. (Iz 1:16-18)*

Ústřední námět Starého zákona je vykoupení milostí. Je neuvěřitelné, že farizeové tuto pravdu nepochopili. Přísný důraz na náboženské rituály a zákon svedl mnohé ty, kdo se neodvrátili od hříchů a neobrátili k Pánu a proto zůstali ztraceni.

Člověk není zatracen až když něco špatného provede. Všichni lidé se narodili do otroctví hříchu. Svět je pod nadvládou toho zlého. Pouze svobodný Pán, Ježíš Kristus, může vykoupit Satanovy otroky, aby byli spaseni. Spása je v podstatě výkup otroků smrti na svobodu života.

Farizeové svedli mnohé, protože byli příliš zaměstnáni snahou vydělat si na spásu. Jakoby byli zaslepení a neviděli následující pravdu:

◆ *Spravedlivý bude žít pro svou věrnost. (Hab 2:4)*

Farizeové vzhlíželi k Abrahamovi jako k otci, ale nepochopili klíčovou lekci jeho života:

◆ *Abrahamovi byla víra počítána za spravedlnost. Kdy mu byla započtena? Byl už obřezán, nebo ještě nebyl? Nebylo to po obřízce, nýbrž před ní. (Ř 4:9-10)*

Farizeové očekávali příchod Mesiáše, ale úplně zavřeli oči nad pravdou, že Mesiáš přijde proto, aby zemřel za hříchy světa.

◆ *Jenže On (Ježíš) byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro*

náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. (Iz 53:5-6)

Co může být zřetelnější než: být proklán, trestání snášel pro náš pokoj. Vždyt zde je prorokována zastupující smrt! Za nás a místo nás byl potrestán, abychom měli pokoj. A farizeové to neviděli. Považovali se za světlo a neviděli, že jsou temní hříšníci, kteří potřebují spásu.

Lidé vždy klopytali o jednoduchost spásy. Spása je nejjednodušší a nejsnazší k pochopení, je však také nejtěžší k přijmutí. Proto dnes máme tolik kultů a "věřících", kteří přicházejí z "křesťanstva", ale s biblickou vírou nemají nic společného. Každý z nich věří ve svůj osobní způsob spásy, ale všichni dohromady sdílí společného jmenovatele, lidské skutky, náboženskou gymnastiku, kterou si kupují Boží "přízeň." Boží přízeň není ke koupi, ta prostě je. Starý i Nový zákon, všech 66 knih, jednotně ohlašují, že Bůh milosrdně zachraňuje milostí každého pokořeného, kajícího se hříšníka, který k němu přistoupí bez přitěže vlastní dokonalosti, který k němu přistoupí ve víře, že Bůh, Ježíš Kristus za něho a pro něho zemřel. Spasený hříšník se odvrací od hříchu a od sebe ke svému Pánu, jehož poslouchá a podřizuje se mu.

Svoboda je podrobení se absolutní Pravdě, což je Bůh. Spása přivodí poslušnost Bohu, který připraví dokonalé skutky.

◆ *Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2:10)*

Ukažte mi křesťana, kterému Bůh nepřipravil dobré skutky a já vám ukáži člověka, který není jeho dílo v Kristu Ježíši. Náboženství, a to jakékoliv, učí: Konej dobré skutky, ať jseš spasen! Skutky jsou příčinou a spása účinkem.

Biblická víra je jedinečná a učí pravý opak všech náboženství: Protože jsi spasen, konáš dobré skutky. Ty nejsou z tebe, ale jsou ti připraveny Bohem. Spása je příčinou a skutky účinkem.

- pst -

Elohim - Zeus

Před nedávnem jsem se díval na film, který se jmenoval Ježíš z Nazaretu. Když Ježíš skonával na kříži, řekl ve filmu přesně to, co zapsal Matouš:

◆ *Elí, Elí, lema sabachtani? Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*

Ve filmu to bylo velmi působivé, ale divák neznalý bible, nemohl tušit co tento aramejský výrok znamená. Bůh Otec, první Elí a Bůh Duch, druhý Elí opustil třetího Elí, Krista. Proto Ježíš zvolal jen dvě Boží osoby, Elí, Elí.

V této chvíli byl Ježíš izolován a vytržen z Boží trojjedinosti, protože byl souzen za každý náš hřích, jako by jej učinil sám. V Jeho zvolání vězí největší hrůza Ježíšova utrpení. Utrpení nesčetněkrát větší než byla jeho fyzická muka ...

První Mojžíšova kniha Genesis hovoří o Elohim, což je plurál od Elí. Je zajímavé, že z tohoto slůvka si arabština vypůjčila své jméno pro Boha. Elí se změnil v Aláha. Ježíš sám foneticky vyřkl Elí, což je blízké arabskému Aláh. Ještě zajímavější je křesťanský, z řečtiny převzatý Teos, z něhož například odvozujeme teologii, latinské deo nebo francouzské dieu, má kořeny v pohanském Zeus. Proto arabský Ali, řecký Theofilus a náš Bohumil jsou jmenovci. Nebibličtí mohamedáni používají téměř Ježíšovu výslovnost pro jméno jejich Boha. A my křesťané jsme si jméno Boha vypůjčili z pohanského Zeuse.

Slovíčka jsou však jenom vozíčky naplněné významem. A tak "biblický" vozík Elí Aláh přepravuje nebiblic-

kého boha, který prý spasí za dobré skutky. "Pohanský" vozík Zeus Teos Deo, přivazuje biblického Boha, který spasí skrze Ježíšovu zastupující smrt. Všechno je jinak.

- pst -

Sára

Ženy nerady prozrazují svůj věk. Dokonce i bible je k nim shovívavá. Sára, Abrahamova manželka a matka Židů, je vlastně jediná žena zmíněná v bibli, o níž víme jak byla stará, když zemřela. Její věk je dokonce zmíněn i během jejího života.

Na posloupnosti mužských úmrtí a jejich stáří můžeme stavět téměř přesnou datovací metodu. Sára je vyjímkou, protože porodila Izáka v pokročilém věku, když jí bylo 90 let.

◆ *Tu padl Abraham na tvář, usmál se a v duchu si řekl: což se může syn narodit stoletému? Cožpak bude Sára rodit v devadesáti? (Gn. 17:17)*

Bůh zasáhl do Sárina organismu a ta porodila v devadesátce. Proto je Sára jediná žena, na kterou bible prozrazuje její stáří. Podle židovské pověsti, mnohé ženy nevěřily, že Sára porodila, proto se dožadovaly důkazu. "Sáro, koj naše děti." Když Sára odmítla, Abraham jí řekl: "Obnaž svá prsa a koj jejich děti." Potud židovská legenda. Sára sama v bibli říká:

◆ *Kdo by byl Abrahamovi řekl, že Sára bude kojit syny? A přece jsem mu porodila syna ačkoliv je stár. (Gn. 21:7)*

Je zajímavé, že bible říká, že Sára kojila syny, což je množné číslo, ačkoliv porodila jen jednoho syna. Zdá se, že tento verš je v souladu s židovskou pověstí.

Otcem Ježíše Krista byl Bůh Duch svatý. Jeho matkou byla židovská panna. Židé, tedy i Marie, věšli v existenci zázračným Božím zásahem do Sárina těla. Židé neexistují z lidské vůle, ale z Boží. Proto je

náš Spasitel nadpřirozeného původu
i po matce. Každá biblická
maličkost mi vyráží dech.

- pst -

Boží slib

- ◆ *Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. (Jan 1:12)*
- ◆ *Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3:14-15)*
- ◆ *Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. (Jan 3:17-18)*
- ◆ *Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezmocné. (Řím. 5:6)*